

den daværende Udenrigsministers Udtalelser, kunde det faa Lov til at blive ved, saa længe disse tre Funktionærer vare i Live. Men jeg er naturligvis fuldstændig enig i, at det er en Selvfølge, efter hvad der blev vedtaget den Gang, at ingen ny Folk kunne faa Understøttelse, saa længe de ere Funktionærer. Det er, hvad jeg herom har at bemærke. Jeg har ogsaa tidligere, om end maaske ikke saa fyldig bemærket dette. Den ærede Ordfører talte dernæst ogsaa lidt om „overbebyrdede“ Konsuler. Jeg hørte ikke rigtig, hvad den ærede Ordfører sagde, om han mente, at det var saaledes at opfatte, at der vare Konsuler, der vare i den Grad overbebyrdede, at de styrtede derunder. Det er dog ikke Meningen. Jeg vil indrømme, at det maaske ikke er heldig udtrykt, naar der tales om overbebyrdede Konsuler; der menes de valgte Konsuler, som der paa Grund af deres Forretningers Beskaffenhed eller det usædvanlig store Antal af dem er Grund til at give et Tilskud. Det har man gjort i mangfoldige Tider, og derfor mener jeg, at der ikke er Grund til at undlade det nu. Saa vidt jeg mindes, omtalte den ærede Ordfører ikke andre Punkter mig vedrørende.

Kirke- og Undervisningsministeren (*Sthyr*): Det er de Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde i Anledning af Statsrevisionens Betænkning om Aandsvageanstaltens Regnskab for 1896—97, som jeg vil tillade mig at omtale med nogle Ord. Udvalget ønsker at give Ministeren Lejlighed til nogle Udtalelser om en eventuel Sammenslutning af de to Anstalter. Jeg maa da begynde med at minde om, at de Kellerske Anstalter ved Loven af 1ste Marts 1896 bleve gjort til en selvejende Institution. At denne de Kellerske Anstalters Stilling fuldt ud anerkendes i Loven, fremgaar netop af Udtrykkene i § 4, der omhandle en eventuel Sammenslutning mellem de Kellerske Aandsvageanstalter og de tidligere, idet der staar: „Saafremt Aandsvageanstalten paa Gl. Bakkehus med Ebberødgaard indgaar Overenskomst med ovennævnte Institution“, hvilke Ord forudsætte, at det er Bestyrelserne for de to Anstalter, der skulle indgaa Overenskomsten, og Ministeren kan egentlig ikke udøve nogen Tvang paa disse to Direktioner for at faa dem dertil. En anden Sag er det, at efter Regeringens og Ministerens Stilling til Anstalterne, som de nu bestaa, kan Ministeren selvfølgelig udøve Indflydelse paa dem, men i Virkelig-

heden maa det i sidste Instans være en Beslutning, som tages af Bestyrelserne for de to Anstalter. Det er ud fra denne Opfattelse, at mine Udtalelser i Landstinget maa forstaaes. Naar jeg der udtalte, at jeg nu nærede stærkere Haab end nogen Sinde om en saadan Sammenslutning, er Sammenhængen ikke, som jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede Ordfører mente, den, at jeg nu, efter at Landstinget havde indtaget den Stilling, det gjorde, nærede dette stærke Haab, thi jeg har ikke været i Tvivl om, at det var et Ønske, der næredes fra begge Tings Side. Jeg skal i saa Henseende udtale, at da jeg i sin Tid var Ordfører i det paagældende Udvalg i Landstinget, arbejdede jeg allerede for en Sammenslutning, men det lykkedes ikke. Naar jeg nu nærer et stærk Haab, er det, fordi jeg tror, at Forholdene nu ere saaledes, at der er Udsigt til, at det vil lykkes de to Anstalters Bestyrelse at komme overens om Sammenslutningen. Jeg skal for mit Vedkommende gøre, hvad jeg kan. Den Modstand, der tidligere fra Anstaltens Side har været derimod, haaber jeg i Løbet af næste Foraar at kunne overvinde, selvfølgelig kan jeg ikke sige det med Sikkerhed. Naar der derefter i Statsrevisionens Betænkning ankes over, at Betalingen ikke altid sker forud, som den burde, skal jeg gøre opmærksom paa, at Indenrigsministeren paa min Foranledning ved et Cirkulære af 10de December 1898 har indskærpet samtlige Autoriteter, at der skal sørges for, at det finder Sted. Dermed tror jeg, at de Bemærkninger, der i denne Henseende ere gjorte, ere besvarede. Noget lignende gælder med Hensyn til det tredje Punkt, naar det der forlanges, at Opgørelsen skal gaa ud fra de Beløb, de vedkommende Ejendomme have kostet, altsaa hvad de virkelig staa Anstalterne i. Jeg har af Departementschefen faaet den Meddelelse, at det er iagttaget i Beretningen for Aaret 1897—98, at dette Forlangende altsaa allerede er sket Fyldest. Naar jeg derefter kommer til det fjerde Punkt, som omhandler den Gæld, de Kellerske Anstalter have, nemlig 168,600 Kr., hvoraf de 90,000 Kr. til 5 pCt. Rente og Resten til 4 pCt., skal jeg sige, at denne Sag har været Genstand for Overvejelse mellem Kultus- og Finansministeriet. Man har ment ikke at kunne gøre nogen Forandring, saa længe Sagen staar, som den staar. Den Kellerske Anstalt kan ikke give nogen Prioritet til Sikkerhed, da den allerede har givet det, den kan, paa det Laan, der i